

J.D.
ROBB

VŠICHNI TĚ
OPUSTÍ

edice
KLOKAN

Copyright © 2022 by Nora Roberts
Translation © Tereza Dubenská, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu ABANDONED IN DEATH
vydaného v roce 2022
nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložila Tereza Dubenská
Redakční úprava Hermína Vojtěchovská
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-080-1

Matka je jméno Boha na rtech a v srdcích malých dětí.

William Makepeace Thackeray
(překlad Jarmila Fastrová)

Mluví jako blázen, jistý smysl to však dává.

William Shakespeare
(překlad Martin Hilský)

1

PŘEDTÍM

Jakmile se rozhodla, že spáchá sebevraždu, pocítila božský klid. Všude bude ticho, teplo a pohoda. Bude spát, spát navěky. Až domácí zabuší na dveře a bude vymáhat nájem, na který neměla prachy, už nikdy se nebude schovávat ve tmě.

Nebo nebude utíkat oknem. Opět.

Nebude ho muset kouřit nějakému upocenému slizounovi, aby si mohla koupit jídlo. Nebo pilulky. Pilulky, které potřebovala víc než jídlo.

Pilulky, které všechno utišily, dokonce i bolest.

Možná se dostane do nebe, které bude vypadat jako v těch učebnicích na hodinách náboženství. Kolem budou samé nadýchané bílé obláčky zalité zlatavým světlem a všichni se budou usmívat.

Možná ale skončí v pekle, kde ji bude čekat oheň, křik a věčné zatracení. Někoho zabít, dokonce i samu sebe, byl veliký hřích. Alespoň to tvrdil reverend Horace Greenspane – muž, kterému vykouřila jako prvnímu ve svém životě, když ji přistihl, jak se líbá s Wayneem Kylem Ribbetem a Wayne Kyle jí sahá pod tričko.

Tato zkušenost ji v jejích dvanácti letech naučila, že nejlepší je si trest odpracovat.

Jenže když spáchá sebevraždu, dopustí se většího hříchu, než když ho kouřila nějakému hekajícimu blbečkovi za peníze na benzín a hrstku Oxykodonu. Takže asi půjde do pekla.

Ale nebyl její život peklem už teď?

Polovinu času jí bylo blbě a pokožku měla v jednom ohni. Častěji spala v autě než v posteli. Jezdila z jednoho blbákova do druhého.

Měnila sex ve smradlavých uličkách za prášky.

Leptší už to nebude. Nikdy. S tím se smířila.

Takže se nacpe pilulkami, aby klid pocítovala dál a dál a dál.

Ještě předtím se ale musela rozhodnout, zda s sebou vezme i toho kluka. Nebylo by i jemu lépe v nebi?

Pohlédla do zpětného zrcátka a zadívala se na něj. Seděl v sedačce, na sobě měl ušmudlané pyžamo se Spider-Manem, oči se mu klížily a chroupal křupky, které mu koupila na benzině, když vyjma pár dolarů natankovala za všechny peníze, které měla. S plnou pusou nemohl mluvit a ona teď potřebovala ticho.

Když ho vytahovala z postýlky, neměla čas – nebo ji to zkrátka nenapadlo – s sebou vzít nějaké věci. V kabelce měla jen peníze – ty už jí téměř došly – a pár prášků.

Stejně toho moc nevlastnili a to, co měli, strčila do pytlů na odpadky už před několika týdny. V kufru leželo pár kousků oblečení pro kluka, ale všechno už bylo špinavé. V obchodáku v Birminghamu se pro něj pokusila štípnout tričko a džíny, ale málem ji chytili.

Kdyby se do věci vložila policie, chlapečka by jí vzali a on byl to jediné, co bylo výhradně její. Chtěla pro něj jen to nejlepší, ne? A snažila se o to, ne? Pět let se snažila, od té doby, co jí ten mizera, který ji zbouchnul, dal vale.

Dělala, co mohla, ale nestačilo to. Nikdy to nestačilo.

A ten kluk nebyl žádná výhra, to musela uznat. Byl ufnukaný a vlezlý, takže pokaždé, když přijala práci jako barmanka nebo striptérka v nějakém pajzlu, nenašla nikoho, kdo by byl ochotný ho hlídat.

Jenže ona toho smrada milovala a on miloval ji.

„Mami, mám žízeň.“

Žízeň, hlad, byl unavený, nebyl unavený. Pořád něco. Kdysi považovala mateřství za cosi posvátného. Pak ale zjistila, že to není nic jiného než ustavičná dřina, požadavky a zklamání.

A ona to nezvládala. Však jí také celý život vtloukali do hlavy, že nic nezvládne.

Zpomalila a mezi sedadly mu podala láhev třešňové Coca-Coly. „Napij se tohotohle.“

„To mi nechutná! Nechutná! Chci pomerančovou limču! Chci ji! Jsi zlá maminka!“

„To neříkej. Neříkej to. Jsem z toho smutná.“

„Zlá maminka, zlá maminka! Mám žízeň!“

„Dobře! Někde zastavíme a já ti koupím pití.“

„Mám žízeň.“ To kňourání jí prořezávalo lebku jako cirkulárka. „Já mám žízeň *ted!*“

„Já vím, broučku. Brzičko zastavíme. Co kdybychom si zazpívali?“ Bože, mozek měla měkký jako moučnaté jablko plné červů.

Kdyby si byla jistá, stoprocentně jistá, že zemře, strhla by řízení doleva a naprala to do protijedoucího auta.

Místo toho začala zpívat dětskou odrhovačku „Kola autobusu“. A když se k ní její chlapec přidal, cítila se na okamžik téměř šťastná.

Hodí mu do pití jednu ze svých pilulek, rozhodla se. Určitě usne. Už dřív, když potřebovala, aby spal, mu v pití rozpustila kousek prášku. Kdyby mu dala celý, neprobudil by se už v nebičku?

Tam by dostal štěňátko, kamarády a všechny hračky, na které by jen pomyslel. A litry pomerančové limonády.

Děti, dokonce ani nevychovaní fakani, nechodí do pekla.

Sjela z dálnice a našla večerku. Zaparkovala ve tmě daleko od pouličních lamp, kolem kterých lítala oblaka hmyzu.

„Musíš počkat v autě. Jinak ti limču přinést nemůžu. Zůstaň tady, slyšíš? Jestli budeš hodný a nebudeš křičet, koupím ti i nějakou mňamku.“

„Chci lentilky!“

„Dobře, dostaneš lentilky.“

Zářivky v obchodě svítily tak jasně, až ji pálily oči. Koupila mu Fantu a lentilky. Napadlo ji, že si ty čokoládové bonbóny rovnou strčí do kabelky, ale na to, aby se obtěžovala krádeží, byla příliš unavená.

Zbýl jí necelý dolar v drobácích, ale tam, kam měla namířeno, peníze stejně nepotřebovala.

Když se vracela k autu, vylovila z kapsičky v kabelce pilulku. Otevřela plechovku, hodila do ní prášek a myslela přitom na štěňátka a hračky a na to, jak se její brouček bude chichotat s andělíčky.

Bude to tak nejlepší pro oba dva.

Jakmile otevřela dveře, usmál se na ni roztomilým úsměvem a radostně poskočil na své sedačce.

„Mám tě moc ráda, broučku.“

„Mám tě moc rád, maminko. Koupila jsi mi lentilky? Koupila? A my jedeme na další výlet?“

„Jo, mám lentilky a jo, jedeme na výlet. Bude to ten nejkrásnější výlet. Budou tam andělé a květiny a štěňátka.“

„Můžu dostat štěňátko? Můžu, můžu, můžu? Chci štěňátko! Hned!“

„Můžeš jich mít, kolik chceš.“

Pozorovala ho, jak brčkem, které strčila do plechovky, usrkává limonádu. Její maličký blondáček. Vyrostl v jejím bříše, vyšel z jejího těla. Obětovala by pro něj všechno.

Nikdo ji nemiloval tak jako on.

A ona to všechno zkazila.

Otevřela okénka, nechala do auta vniknout horký, dusný vzduch a rozjela se. Nevrátila se na dálnici, ale bloumala bezcílně úzkými silnicemi. Jela a kolem ní vanul vlhký větřík. Byla v Louisianě, ale nezáleželo na tom, kam pojedete. Musela se jen dostat pryč od obchodních center, pryč od světél.

Kluk zpíval, ale po chvíli mu ztěžkl jazyk.

„Běž spát, broučku. Hezky spinkej.“

Bude mu dobře, bude mu dobře. Že mu bude dobře?

Když si sama brala prášek, po tvářích jí stékaly slzy.

Najde nějaké místo, opuštěné, tiché místo. Spolyká zbytek pilulí a vleze si dozadu ke svému chlapečkovi. Přijdou do nebička společně.

Bůh jistě zařídí, aby zůstali spolu. On půjde do nebe, takže ona také. Na hodinách náboženství vykreslovali Boha jako

dědečka s dlouhými, bílými vousy a s laskavými očima. Z konečků prstů mu vycházela zář.

Tudý se chodilo do nebe.

Vtom místo tmy spatřila světlo. Jako by dopadalo na maličkatý, bílý kostelík, jenž stál sám na kopci. Kolem něj byl udržovaný trávník a rozkvetlé květiny.

Cítila je otevřeným okénkem.

Omámená a napůl ve snu zastavila auto. Tohle bylo nebe, nebo alespoň nebe na zemi. To bude jejímu broučkovi stačit.

Vzala ho do náruče a nesla ho jako obětinu laskavému Bohu s bílým vousem a andělům s roztaženými křídly a něžnými úsměvy.

Když ho položila ke dveřím, zavrtěl sebou a zakňučel.

„Spinkej, broučku. Hezky spinkej.“

Hladila ho, dokud tvrdě neusnul. Nevypil dost limonády na to, aby se dostal k andělům a štěňátkům, uvědomila si. Ale možná to takhle bude nejlepší. Zůstane v nebi na zemi, pod světlem a obklopený květinami.

Vrátila se do auta, které bylo cítit čokoládou a potem. Všimla si, že když usnul, vylil pití a lentilky rozsypal po celém zadním sedadle.

Teď už byl v rukou božích.

Vyrazila a jela dál s myslí zastřenou drogou. Netrápila ji bolest, cítila se šťastná a lehká jako pírkó. Zpívala svému chlapečkovi. Zapomněla, že už nesedí na zadním sedadle.

Hlava jí nebolela a ruce se jí netřásly. Jak by mohly, když jí noční vítr ovíval tvář a čechrал vlasy? Čaromocná pilulka zabrala.

Jela za svými přáteli? Nemohla si vzpomenout.

V kolik musí zítra vstávat do školy?

Na tom nezáleželo, teď už na ničem nezáleželo.

Když uviděla jezero zářící měsíčním svitem, oddechla si. Tam, samozřejmě. Tam měla namířeno.

Čekal ji křest. Očista před cestou do nebe.

Celá natěšená přidala plyn a vjela do vody. Když se auto začalo pomaloučku potápět, usmála se a zavřela oči.

NYNÍ

Jmenovala se Mary Kate Covinová. Bylo jí pětadvacet a pracovala jako zástupkyně marketingového manažera ve společnosti Dowellová a spol. Nastoupila tam hned po vysoké a od té doby se kariérně posunula o několik stupínek výš.

Svou práci měla ráda.

Celý svůj život měla povětšinou ráda, ačkoli ji její idiotský přítel dal kopačky těsně před romantickým výletem, který naplánovala pečlivě jako kampaň.

Bylo to včera? Předevčírem? Nevěděla. Všechno měla jako v mlze. Byl červen – netušila kolikátého – roku 2061.

Měla mladší sestru Taru, která studovala na Univerzitě Carnegieově–Mellonových. Tara byla ze sourozenců nejchytřejší. A jejich starší bratr Carter zase nejrozumnější. Právě se zasnoubil s Rhondou.

Měla spolubydlící Cleo, kterou považovala za další sestru. Žily v dvoupokojovém bytě na Lower West Side.

Vyrůstala v Queensu, a přestože se její rodiče rozvedli, když jí bylo jedenáct, chovali se celkem rozumně. Oba si našli nové partnery – nevlastní sourozence nezplodili – a druhá manželství jim už vyšla. Všichni byli v klidu.

Prarodiče z matčiny strany jí k šestým narozeninám darovali štěně. Lepší dárek už nikdy nedostala. Lulu žila spokojeně až do svých čtrnácti let, kdy usnula a už se neprobudila.

Mary Kate ráda tančila a dívala se na romantické sladáky, dávala přednost suchému vínu před sladkým a mohla se utlouct po sušenkách babičky z otcovy strany.

Několikrát denně si to vše připomínala a vzpomínala i na další věci – na své první rande nebo jak si zlomila kotník na lyžích (lyžovat byla tehdy poprvé a naposledy).

Bylo důležité, aby nezapomněla svoji identitu, původ a všechny střípky svého života.

Protože tu a tam se jí to v hlavě všechno pomotalo a ona mu začala věřit.

Zpočátku se bála, že ji znásilní. Ale zatím se jí ani nedotkl. Nedotýkal se jí vůbec – alespoň ne, když byla vzhůru.

Nemohla si vzpomenout, jak se sem dostala. Měla okno od chvíle, kdy se na ni Teeg vykašlal. Ještě si pamatovala na všechen ten křik a nadávky a cestu domů, kdy byla přiopilá a nešťastná. Nadávala si, že tvrdla v tom pitomém baru, který Teeg vlastnil, a že mu vypomáhala čtyři, někdy i pět večerů v týdnu.

Nedostávala za to nic krom jeho odzbrojujícího úsměvu.

Pak už se probudila tady. Chtělo se jí zvracet a hlava jí třeštila. Byla ve tmě, spoutaná jako v hororu v malé místnosti s polním lůžkem.

A potom přišel on. Muž, který vypadal jako něčí bledý, zakřiknutý strýc.

Rozsvítil žárovku a ona poznala, že se nachází ve sklepní místnosti bez oken, s betonovou podlahou a nahrubo omítnutými stěnami. Jako první však spatřila jeho pronikavé modré oči a sněhobílé vlasy.

Na lůžko položil táč s miskou polévky a šálkem čaje a zářivě se na ni usmál.

„Už ses probudila! Cítíš se lépe, maminko?“

Měl jižanský přízvuk a dětskou intonaci. Potřebovala si to zapamatovat, ale její rozum zastírala panika.

Prosila ho, aby ji pustil, naříkala a tahala za pouta na pravém zápěstí a levém kotníku.

Nevšímal si jí. Došel ke skříni, vytáhl z ní úhledně složené oblečení a položil ho na postel.

„Vím, že ti není dobře, ale já se o tebe postarám. Pak se ty postaráš o mě. To maminky dělávají. Pečují o své chlapečky.“

Brečela, křičela, ptala se, co po ní chce, škemrala, aby ji nechal jít, ale on se jen usmíval těma svýma pronikavýma očima.

„Uvařil jsem polévku, docela sám. Až se najíš, udělá se ti líp. Hledal jsem tě snad všude. A teď jsi tady a my můžeme být zase spolu. Mohla bys být hodná maminka.“

V těch očích se objevilo něco, co ji vyděsilo víc než tma a okovy.

„Tentokrát budeš hodná maminka a budeš se o mě správně starat. Uvařil jsem ti polévku, tak ji sněz! Nebo toho budeš litovat.“

Celá vyděšená se posadila na polní lůžko a uchopila lžící. Polévka byla vlažná a bez chuti, ale alespoň uklidnila její rozbolavělé hrdlo.

„Měla bys mi poděkovat! Máš mi říct, že jsem šikovný kluk!“

„Děkuju. Já... já nevím, jak se jmenujete.“

Tehdy si myslela, že ji zabije. Tvář mu zrudla a pohled ztvrdl. Ruce sevřel z pěst.

„Jsem tvůj brouček. Řekni to! Řekni to.“

„Broučku. Omlouvám se, není mi dobře. Mám strach.“

„Já se taky bál, když jsi mě zamykala do pokoje, abys mohla s mužskými provádět ty ošklivé věci. Bál jsem se, když jsi mi dávala prášky, abych spal a ty abys mohla ty věci dělat. Bál jsem se, když jsem se probudil, bylo mi špatně, ty jsi tam nebyla, byla tma a já plakal a plakal.“

„To jsem nebyla já. Prosím, to jsem nebyla já. Jsem mladší než vy, takže nemůžu být vaše matka. Tehdy jsem ani nebyla...“

„Lžeš, takže půjdeš do pekla! Bude tam ďábel a oheň. Sněz to jídlo a vypij čaj, jinak tě tu nechám samotnou, jako jsi ty nechávala mě.“

Nabrala si polévku. „Je výborná. Moc se ti povedla.“

Jako mávnutím kouzelného proutku se rozzářil. „Uvařil jsem ji úplně sám.“

„Děkuju. Ehm... Není tu nikdo, kdo by ti s vařením pomáhal?“

„Teď jsi tady ty, maminko. Čekal jsem dlouho. Lidé na mě byli zlí a já hodně plakal, ale ty jsi nepřišla.“

„Omlouvám se. Já... tě nemohla najít. Jak jsi ty našel mě?“

„Našel jsem tři maminky. Trojka je šťastné číslo a jedna z nich bude ta pravá. Teď už jsem unavený. Je čas jít spát.“

Až ti bude líp, uložíš mě do postýlky, jak jsi to dřív dělávala. A přečteš mi pohádku. A budeme si zpívat.“

Vydal se ke dveřím. „Kola autobusu se točí dokola, dokola.“ Ohlédl se na ni, tvář dobře šedesátiletého muže zpívající dětským hlasem. „Dobrou noc, maminko.“ Do očí se mu vrátila tvrdost. „Řekni *dobrou noc, broučku!*“

„Dobrou noc, broučku.“

Zavřel za sebou dveře. Mary Kate zaslechla, jak zámek cvakl.

V tom bezčasém prázdnu místnosti bez oken slyšela i další věci. Hlasy, křik, pláč. Někdy si myslela, že ty hlasy a křik jsou její, a někdy věděla, že patří někomu jinému.

Když však volala, nikdo nepřicházel.

Jednou se jí zdálo, že slyší bouchání na zeď na opačné straně místnosti, ale byla hrozně unavená.

Věděla, že jí do jídla dává drogy, ale když nejedla, zhasl všechna světla a nechal ji ve tmě, dokud nebyl talíř prázdný.

Občas nemluvil dětským hlasem s jižanským přízvukem, ale jako dospělý mužský. Zněl rozumně a nesmlouvavě.

Jednoho večera se neukázal vůbec, ani s jídlem, ani ji nenutil, aby se převlékla. Střídala troje oblečení. Nepřišel si sednout, neusmál se na ni tím děsivým úsměvem a nežádal ji, aby mu zpívala nebo vyprávěla pohádku.

Pomaloučku zemře hladu, samotná, spoutaná a uvězněná, protože na ni zapomněl nebo ho srazilo auto.

Ale ne, ne, někdo ji jistě hledal. Měla přátele a rodinu. Někdo ji hledal.

Jmenovala se Mary Kate Covinová. Bylo jí pětadvacet let.

Když tehdy přeříkávala svou každodenní modlitbu, zaslechla křik – jeho křik. Hlas mu zněl pištivě jako hlas spratka, kterým se stával, když ho něco naštvalo. Pak se ozval někdo další... Ne, uvědomila si, byl to stále on, jen mluvil mužským hlasem. Chladným, rozzlobeným mužským hlasem.

A ozval se pláč a škemrání. Nějaké ženy.

Nedokázala rozeznat slova, jen výkřiky plné hněvu a zoufalství.

Dolezla ke zdi a přitiskla k ní ucho v naději, že někoho uslyší. Nebo že někdo uslyší ji.

„Prosím, pomozte mi. Pomozte mi. Pomozte mi. Jsem tady. Jmenuju se Mary Kate a jsem tady.“

Někdo vykřikl. Něco se rozbilo. Pak se rozhostilo ticho.

Bušila pěstmi do stěny a volala o pomoc.

Dveře jejího vězení se rozletěly. Stál tam on, v očích zuřivost a šílenství, obličej a šaty potřísněné krví. Krev také kapala z nože v jeho ruce.

„Drž hubu!“ Popošel o krok směrem k ní. „Drž tu svoji nevymáchanou hubu!“ A další nadávky.

Nevěděla, kde se to v ní vzalo, ale najednou vykřikla: „Broučku!“ A on se odmlčel. „Uslyšela jsem hrozné zvuky a lekla jsem se, že ti někdo ubližuje. Nemohla jsem ti přijít na pomoc, broučku. Nemohla jsem tě chránit. Někdo ubližoval mému broučkovi.“

„Ona mi lhala!“

„Kdo ti lhal, broučku?“

„Předstírala, že je moje maminka, ale nebyla. Nadávala mi a snažila se mi ublížit. Vrazila mi facku! Ale já jsem ublížil jí. Kdo lže, ten krade, do pekla se hrabe, takže ona šla do pekla.“

Zabil nějakou ženu, ženu jako ona. Zabil ji nožem a příště zabije ji.

Skrze zvířecký strach se vynořila chladná, tvrdá vůle. Vůle k životu.

„Ty moje chudinko. Můžeš mi sundat tyhle... náramky, abych se o tebe mohla postarat?“

Přišlo jí, že mu z očí vyprchala část vzteku. Nahradila ho však prohnatost. „Lhala a je v pekle. Zapamatuj si, co se ti stane, když zalžeš. Teď musíš být zticha. Jednička je v pekle, takže dvojka může uklidit ten binec. Maminky mají uklízet. Možná budeš mít štěstí, trojko. Ale jestli nezůstaneš zticha, jestli mě z tebe rozbolí hlava, budeš mít smůlu.“

„Já to můžu uklidit.“

„Nejsi na řadě!“

Vyrazil ven a poprvé dveře nezavřel a nezamkl. Mary Kate dolezla co nejbliže k nim. Nedosáhla na ně, ale konečně viděla ven.

Spatřila chodbu – kamenné stěny a betonovou podlahu – a zářivky s ostrým světlem. A další dveře téměř naproti jejím. Zamknuté na petlici s visacím zámkem.

Číslo dvě? Další vězeňkyně? Začala volat, ale ihned zaslechla, jak se vrací.

Přežij, připomněla si, vrátila se k lůžku a posadila se.

V rukou už nedržel nůž, ale vysokou sklenici. S nějakým proteinovým koktejlem, napadlo ji. Už předtím jí jeden vnutil. Koktejl s drogami. S dalšími drogami.

„Broučku...“

„Teď nemám čas. Celé to pokazila. Vypij to, je to plné prospěšných látek.“

„Co kdybych ti něco uvařila? Určitě máš hrozný hlad.“

Podíval se na ni a zase vypadal, že je při smyslech. Když promluvil, jeho hlas zněl klidně a vyrovnaně. „Ještě nejsi připravená.“ Pohládl ji po vlasech a ona se musela přemáhat, aby se neroztřásla. „Ani zdaleka. Ale myslím, že brzy budeš. Alespoň v to doufám.“

Ucítila rychlé štípnutí jehly.

„Nemám čas. Můžeš to vypít, až se probudíš. Musíš zůstat zdravá. Lehni si a hezky spinkej. Budu mít teď plno práce.“

Když došel ke dveřím, začala slábnout. Ještě než se skácela na lůžko, zaslechla, jak se petlice zasunula.

Měl plán. Vždycky měl plán. A měl všechny potřebné nástroje.

Pečlivým stehem – byl to pečlivý muž – zašil ránu na hrdle té podvodnice a převázal ji širokou černou sametovou stuhou.

Řekl by, že vypadala docela pěkně.

Ostříhal ji ještě předtím, než se dostali do této fáze. Tehdy choval obrovskou naději. Teď už jí vlasy jen učesal a použil pár přípravků, aby je správně upravil.

Než pro ni vybral oblečení, důsledně ji umyl, aby na ni nezůstala ani kapička krve.

K práci si pustil maminkinu oblíbenou hudbu a zpíval společně se zpěvačkou Pink.

Oblékl ji a pustil se do líčení. Vždycky se rád díval, jak maminka používá všechny ty barvy, pudry a štětce.

Zářivě modrou barvou jí nalakoval nehty na rukou i nohou. Byla to její oblíbená barva. Do první dírky v uších jí zastrčil veliké kruhy a do druhé dírky a dírky v chrupavce na levém uchu – ty už také píchl předem – zasunul pecičky.

A do pupíku stříbrný piercing.

Ačkoli většinou nosila tenisky, měla ráda lodičky do špičky na vysokém podpatku. Pamatoval si, jak si takové boty prohlížela ve výlohách obchodů. Někdy zašli dovnitř, aby si je vyzkoušela.

Jen si tak hraju, broučku, říkávala.

A tak jí obul lodičky, které by se jí líbily. Byly jí trochu malé, ale na tom nezáleželo.

A jako poslední poctu ji navoněl její oblíbenou vůní Party Girl.

Když byl hotov, když udělal vše, co mohl, vyfotil si ji. Její fotografii si zarámuje, aby na ni mohl vzpomínat.

„Chtěl jsem, abys byla moje maminka, ale ty nejsi. Neměla jsi mi lhát, takže musíš odejít. Kdybys mluvila pravdu, mohli jsme být šťastní.“

Dvojka a trojka spaly. Doufal, že se dvojka poučila – chybami se člověk učí –, když ji donutil uklidit ten nepořádek.

Zítřka ji ostříhá a udělá jí tetování a piercing. A ona pochopí, že stačí, když bude dobrá maminka, zůstane pořád s ním a bude se o něj starat.

Pak budou oba náramně šťastní.

Nejdřív ale musel vyprovodit falešnou maminku.

Na pojízdných nosítkách – měl to pečlivě naplánované – ji odvezl do garáže. Otevřel dveře dodávky a po rampě ji s námahou dotlačil dovnitř.

Přípevnil nosítka – přece nemohou jezdit sem a tam! – a usedl za volant. Třebaže ho to zklamalo, předem se připravil na možnost, že než najde tu správnou maminku, vyzkouší jich víc. Už si proto vyhlídl, kam ty podvodnice zaveze.

Opatrně vyjel z garáže a počkal, až se za ním dveře zavřou.

Musel jet dostatečně daleko od domu, který se stane jejich domovem, aby se k němu nepřišla vyptávat policie. Ale nechtěl jezdit ani příliš daleko, aby mu cesta nezabrala moc času.

Nehody se stávají.

Muselo jít o klidné místo, aby ho nikdo neviděl. Dokonce i v tuto noční dobu jste v New Yorku museli hledat, než jste takové místo našli. A malá dětská hřiště byla k těmto účelům jako stvořená.

Ve tři hodiny ráno si děti nechodily hrát. Ne, nechodily! I když musely spát v autě, protože je zlý domácí vyhodil z bytu, takhle pozdě v noci si nehrály.

Zaparkoval co nejbliže branky. Na sobě měl černou pracovní kombinézu a přes boty návleky. A čepici, která mu zakrývala vlasy. Ruce měl zaizolované, ale vzal si i rukavice. Nic nebylo vidět. Vůbec nic.

Odvezl nosítka až k lavičce, kde hodné maminky pozorovaly své dětičky, jak si hrají na sluníčku.

Uložil ji tak, aby vypadala, že spí, a přes složené ruce jí položil kartonovou ceduli s nápisem psaným černou pastelkou.

Na ceduli stálo:

Zlá maminka!

Vrátil se do dodávky a odjel. Zaparkoval v garáži a vešel do domu.

Měl dům, protože ho opustila. Měl dům, protože mu předala smlouvu, klíče, kódy a všechno ostatní.

Ale on to všechno nechtěl. Chtěl jedinou věc. Svou maminku.

Převlékl se do pyžama, umyl si ruce a obličej a vyčistil si zuby, protože to byl šikovný chlapeček.

V tichu a záři noční lampičky si vlezl pod peřinu.

Usnul s úsměvem na tváři a zdály se mu sny mladých a nevinných.

2

V měkkém světle těsně po rozbřesku přelezla poručík Eva Dallasová policejní zátarasu a pohlédla na tělo na lavičce.

Byla to vysoká a štíhlá žena. Eva si všímala detailů: polohy a stavu těla, vzdálenosti lavičky od ulice, od budov.

Kolem se proháněl slabý vánek, který – ačkoli byl chladný – voněl létem. Rozechvíval Eviny krátké hnědé vlasy a vířil veselou vůni květin z betonového květináče vedle lavičky.

Tentokrát ji její parťačka předběhla. Peabodyová totiž bydlela jen pár bloků odtud. Na sobě měla růžové sako a kovbojské kozačky.

„Došlo k tomu dost blízko domova,“ povzdechla si.

„Jo.“ Eva usoudila, že oběť je běloška ve věku kolem pětadvaceti let. Ležela klidně, oblečená a na rukou měla položenou ceduli, která ji označovala za zlou maminku.

„Shrňte mi dosavadní zjištění,“ vyzvala ji Eva.

„První na místě činu byl strážník, kterého na ulici zastavila jistá žena přibližně v šest hodin čtyřicet pět minut. Byla to licencovaná společnice, která na rohu vystoupila z taxíku a vyrazila ke svému bytu.“ Peabodyová ukázala na západ. „Když procházela kolem lavičky, spatřila oběť. Domnívala se, že je to bezdomovkyně, a jelikož si tu noc vydělala slušné peníze, rozhodla se, že na lavičce nechá pár dolarů. Ale pak jí začalo pomalu docházet, že ta žena nespí. Začala vytáčet policii, když vtom uviděla, jak do ulice vjíždí poli-

cejní hlídka, a zastavila ji. Máme její veškeré údaje, takže ji strážník Steppe doprovodil domů.“

„Identifikovali jste oběť?“

„Lauren Elderová, šestadvacet let. Bydlela na Západní sedmnácté ulici. Její přítel Roy Mardsten před deseti dny nahlásil, že se pohřešuje, a bylo vyhlášeno pátrání. Pracovala jako barmanka v baru U Arnolda, což je nóbl podnik na Západní čtrnácté ulici. Znáám to tam. Osmadvacátého května večer nepřišla z práce domů. Případ dostal detektiv Norman ze čtyřicátého třetího okrsku.“

„Čas a příčina smrti?“

„Tak daleko jsem se ještě nedostala. Už jde McNab.“

Eva sledovala, jak k nim utíká krasavec z oddělení elektronické detekce a přítel její parťačky.

Sílící slunce se ani zdaleka nevyrovnalo zářivě oranžovému tričku pod rozevlátým švestkově fialovým kabátem ke kolenům, který byl sladěný s pytlovitými kalhotami hrajícími snad všemi barvami. Evě připadalo, jako by ty kalhoty nastříkala sprejem batolata.

Culík jeho plavých vlasů se houpal, moře kroužků v uších se třpytilo.

„V okolí nejsou žádné kamery,“ pověděl jim. „Žádné zvláštní zabezpečení, klidná čtvrť. Omlouvám se.“

„Když už jste tady, můžete obejít sousedy se strážníkem, který byl na místě činu jako první. Zjistěte, jestli někdo neviděl, jak se sem oběť dostala.“

Eva zapnula záznamník, dřepala si a otevřela terénní soupravu. „Oběť byla identifikována jako Lauren Elderová, žena, věk dvacet šest let, pohřešovaná od dvacátého osmého května. Podle zranění na pravém zápěstí a levém kotníku soudím, že byla držela proti své vůli. Oblečení má čisté a upravené. Pokud došlo ke znásilnění, vrah ji znovu oblékl.“

Eva se zamračila, začichala, naklonila se blíž a znovu začichala. „Je navoněná.“

„A nalíčená,“ podotkla Peabodyová. „Perfektně nalíčená a učesaná.“

„Jo, a má čerstvě nalakované nehty. Žena, kterou někdo drží proti její vůli, si obvykle nedělá starosti o vzhled. Vrah ji dal do pucu, takhle to bylo. Zlá maminka. Nevypadá jako něčí matka, že? Spíš jako holka, co se ráda povyrazí. Možná jde o nějakou sexuální úchylku.“

Opět zamračeně stáhla obočí, vytáhla mikrobrýle a sklonila se k břichu pod krátkým třpytivým tričkem. „Tenhle piercing? Myslím, že je dělaný nedávno. Vypadá zarudle. Patolog to bude vědět jistě. Proč by si někdo dobrovolně dělal díru do pupíku?“

„Kdybych já měla takové břišáky...“

Eva tentokrát ušetřila Peabodyovou kárávého pohledu. „Řekla bych, že ten piercing nebyl její nápad.“ Jedním prstem uvolnila černou stuhu. „Stejně jako tahle řezná rána na krku.“

„Ježíši Kriste, on ji zašil.“

„A to velmi pečlivě. Tady jí to rozhodně neudělal. Alespoň už známe příčinu smrti.“ Vytáhla přístroj na měření. „Čas smrti dvacet dva hodin dvacet minut. Nejvýrazněji je parfém cítit na krku. Zkusím odebrat vzorek a pošlu ho do laborky.“

„Určitě má ve vlasech nějaké přípravky.“ Zaizolovaným prstem se Peabodyová dotkla vlasů oběti. „Jo, má v nich tužící gel, možná i lak. Aby je měla takhle do špičky.“

„Máme Harvo, královnu vlasů a vláken. Ta to zjistí. Náš pachatel nám zanechal hromadu stop. Dokážeme identifikovat make-up, veškeré vlasové produkty, možná i lak na nehty. Pokusíme se zjistit, jestli to oblečení patřilo jí.“

Ze zvědavosti oběti zula jednu botu. „Příliš malá. Není to její velikost. Na prstech nohou má perfektní pedikúru. A je celá namydlená. V žádném případě nemohla být přes týden v okovech a zůstat takhle čistá. On ji umyl. Možná v laborce zjistí, jaké mýdlo použil.“

„Nevidím žádná další zranění,“ poznamenala Peabodyová. „Nic nenasvědčuje tomu, že by ji bil.“ Zajistila vatový tampon se vzorkem parfému a zabalila ho.

„Otočíme ji.“